

Монтгомери. О, мъчно е да умре човекът, не оплаканъ въ чужбина. —

Ивана. Но кой ви повика въ тѣзи чужда земя да опустошавате цвѣтущи тѣ поляни, да ни пропѣдвате отъ бащино то ни огнище, — и да оставате прочути градове въ прахъ и пепель? Съ лудостъ сънувахте вие да оковете въ робственни тѣ вериги свободородений Французинъ; и славната земя Франция, подобна на ладия да я закрѣпите на вашия гордѣливъ параходъ. О, луди хора, не знаете, че Французското кралско знаме виси на трона Господень. — Когато сполучите да откъснете нѣкоя звѣзда отъ небесний сводъ, тогава можете да ся утвърдите въ нѣкое село отъ тѣзи земя, която вѣчно ще бѣде нераздѣлима. — Дойде день тѣ на отмъщение то, не ще прѣминете живи свято то море, което е Богъ поставилъ да дѣли две тѣ държави. —

Монтгомери. (като ѝ откъсва ръката). О, трѣбва вече да умра, смъртъ та приближава !

Ивана. Умри приятелю ! Защо треперешъ тѣй прѣдъ смъртъ та ? Погледни ма добрѣ, погледни ! Азъ съмъ една дѣвица, родена овчарка да носа пастирската гета, а не да въртя мечъ въ ръцѣ. Но откъснахъ ся смѣло отъ родната ми стрѣха, отъ бащини тѣ, сестрини гърди, и азъ трѣбва тука, трѣбва — Божия гласъ ма прѣдвожда, не за моя радостъ, не за мое удоволствие, а за горчивъ вашъ гнѣвъ — да бѣда духъ на страха, и да испращамъ смъртъ, на която на конецъ и азъ ще стана жертва. — Не ще видя день тѣ на мое то възвръщание. На мнозина отъ вашитѣ ще бѣда азъ смъртоносна, ще направя още много вдовици, и на конецъ ще умра и азъ, за да ся изпълни съдбата ми. — Извърши също и твое то, олови ся за мечъ, за да ся биешъ за сладката користъ на живота. —

Монтгомери. (става). Но когато си и ти смъртна, когато и тебе може да нарани оръжие, то нека бѣде готова моята рѣка, за да тя изпрати въ Ада —